

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Petry Venclové a Aleše Korejtky ve věci **žalobce X. X., nar. X. X. XXXX**, trvale bytem XXX, XXX, proti **žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje**, Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, **o žalobě proti výroku II rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2014, č. j. KrÚ 52299/2014,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žaloba a vyjádření žalovaného

Žalobce Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích doručil podání, které krajský soud posoudil podle obsahu jako žalobu ve smyslu § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), proti

výroku II¹ rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2014, č. j. KrÚ 52299/2014, vydanému na úseku zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „informační zákon“ či „InfZ“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Chocẽ ze dne 5. 5. 2014, sp. zn. Spr/671/2013 JID: 4297/2014, a to v části týkající se žádosti žalobce o informace č. j. Spr/671/2014 a žádosti č. j. Spr/672/2014 - bodu 4 a 6.

V žalobě žalobce uvedl, že tuto podává „*pro následující důvody*“:

I. „*Pro nevydání rozhodnutí v dané věci v zákonné lhůtě*“.

II. „*Pro dosavadní nevyřízení*“ podání žalobce „*pro důvodné pochybnosti o podjatosti úředních osob v dané věci*“.

III. „*Pro vydání rozhodnutí v dané věci v rozporu s ustanovením zák. č. 106/1999 Sb.*“

Následně žalobce v žalobě zevrubně popsal svůj postup v projednávané věci, své předchozí (četné) spory s městem Chocẽ a s žalovaným (spojené s jeho žádostmi o poskytnutí informací) a navrhl, aby soud žalované rozhodnutí, které navíc považuje za nepřezkoumatelné (nepřezkoumatelný má být jak jeho výrok, neboť v něm nejsou uvedena všechna právní ustanovení, která byla aplikována, tak jeho odůvodnění), zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba především vypořádat námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II.

Posouzení věci krajským soudem

Nejprve krajský soud připomíná, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na

¹ Pokud jde o výrok I žalovaného rozhodnutí, je třeba uvést, že žaloba proti rozhodnutí vydanému podle § 90 odst. 1 písm. b/ správního je prima vista nepřijatelná, neboť žalovaný jím pouze věc vrací správnímu orgánu prvního stupně (řízení nekončí), tato věc tedy nadále zůstává ve sféře veřejné správy a bude o ní správními orgány rozhodováno znovu. Takové rozhodnutí proto zjevně není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tj. rozhodnutím, jímž by se (s konečnou platností) zakládala, měnila, rušila nebo závazně určovala práva nebo povinnosti žalobce. Ke shodným závěrům ostatně dospěl opakovaně i Nejvyšší správní soud. Odkázat lze např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2005, č. j. 5 As 35/2004 – 56, dostupný na www.nssoud.cz, či na rozsudek téhož soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 4 Ads 42/2010 – 53, dostupný na www.nssoud.cz.

www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že **na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (tento právní názor akceptoval i Nejvyšší správní soud – viz např. bod 15 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014 – 9).** Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, popř. rozsudky ve věcech 1 Afs 81/2013, 1 Afs 82/2013, 1 As 72/2013, 9 Afs 22/2013, 9 Afs 39/2013, 9 Afs 45/2013, 3 As 80/2013 a řada dalších). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypovídá (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Dále platí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, a ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8 Azs 71/2014 – 49, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Nyní k samotnému přezkumu:

Nejprve je vhodné zdůraznit, že **krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že žalobce vede s různými veřejnými institucemi množství sporů týkajících se poskytování informací podle InfZ, které pak v některých případech pokračují jako spory soudní.** Tyto spory přitom nejsou takového charakteru, aby měly vztah k podstatným okolnostem žalobcovy životní sféry. Netýkají se, a to ani nepřímě, žalobcova majetku, životních podmínek či jiných podobných záležitostí. Jde naopak o spory vyvolané žalobcovým zájmem o veřejné záležitosti a o fungování veřejných institucí. **Nadto žalobce v těchto sporech postupuje způsobem, který nasvědčuje tomu, že mu ve skutečnosti nejde o rychlé a efektivní meritorní vyřešení věci (poskytnutí informace), ale právě a jen o samotné**

vedení předmětného řízení (zatížení, resp. šikanu povinného subjektu), popř. o „dohled“ nad činností orgánů veřejné moci (žalobce totiž sám sebe pasoval do role strážce zákonnosti),² které v jeho věcech rozhodují. Podání žalobce jsou převážně velmi rozsáhlá a komplikovaná (jen návrh žalobce, jímž bylo zahájeno řízení v této věci, čítá 16 stran) a reakce povinných subjektů na ně žalobce málokdy uspokojí (žalobce je zpravidla se způsobem vyřízení jeho žádostí ze strany povinných subjektů nespokojen, ačkoliv je zřejmé, že tyto vyvinuly značné úsilí, aby žalobci vyhověly).³

Krajský soud např. z otevřených zdrojů (např. www.obecsec.cz a články s názvem *Muž zavalil dotazy obec Seč, zastupitelé rezignovali* /dostupný na <http://www.denik.cz/pardubicky-kraj/muz-obec-zavalil-dotazy-zastupitele-rezignovali-20140116-ojk2.html> /, *Stěžovatel zavalil zastupitele prací. Všichni rezignovali.* /dostupný na <http://www.tyden.cz/rubriky/domaci/stezovatel-zavalil-zastupitele-praci-vsichni-rezignovali-295168.html#.VAmF0lKKA6Y/>, *Stěžovatel paralyzoval obec, všichni zastupitelé kvůli němu odstoupili* /dostupný na [http://pardubice.idnes.cz/stezovatel-paralyzoval-zastupitelstvo-sec-fm4-/pardubice-zpravy.aspx?c=A140116_122658_pardubice-zpravy_mt/](http://pardubice.idnes.cz/stezovatel-paralyzoval-zastupitelstvo-sec-fm4-/pardubice-zpravy.aspx?c=A140116_122658_pardubice-zpravy_mt/-) - vše citováno podle stavu k 15. 10. 2014) zjistil, že žalobce adresoval (a adresuje) obci Seč, která nemá žádného stálého zaměstnance (pouze účetní, jež pro obec vykonává práce na základě dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr), žádosti o poskytnutí informací podle informačního zákona, které se však prima vista nijak nevztahují k podstatným okolnostem žalobcovy životní sféry.⁴ Některé z těchto žádostí nelze než vyhodnotit jako bizarní (či spíše patologické) – např. požadavek na „informace, kolik bylo připraveno letos dárekových balíčků na Mikulášské akci, pro kolik a jaké místní děti byly připraveny, kolik jim jich bylo potom vydáno a jak bylo naloženo s ostatními balíčky /s těmi zbylými/ apod., popř. požadavek na „kopie právního předpisu OBCE SEČ či alespoň informace, pro koho byla letošní Mikulášská besídka /vč. nadílky/ určena, jak se o ní určené osoby dozvěděly a jak bylo ochráněno před případným zneužitím či zabráněno neoprávněným manipulacím“.

„Aktivita“ žalobce dokonce vyústila v rezignaci všech členů Zastupitelstva obce Seč a Ministerstvo vnitra ČR bylo nuceno jmenovat z řad zaměstnanců státu zařazených do Ministerstva vnitra ČR správce obce.⁵ Žalobci se tak podařilo paralyzovat samosprávu do nedávné doby úspěšně se rozvíjející obce. V podrobnostech krajský soud

² Srov. např. argumentaci žalobce obsaženou v šestapadesátistránkovém dopise ze dne 6. 6. 2012, č. j. 59/2012 (zdroj rozhodnutí obce Seč o odmítnutí žádosti žalobce o informace ze dne 20. 5. 2014, č. j. 77/2014, dostupné např. na <http://www.obecsec.cz/>): „... již nemusím nikoho důrazně přesvědčovat, že s tímto svým /byt' značně úspěšným/ triumfem nespokojím. Ba naopak. Silně povzbuzen svým mimořádným úspěchem, i nadále využiji všech vyskytnutých argumentů a skutečností, k dosažení svého absolutního vítězství, tedy i ve všech ostatních, dosud stále nevyřešených /vesměš mě ponižujících, urážejících i poškozujících/ záležitostech, včetně urovnání majetkových poměrů. (str.19) Čím zarputilejší a podivnější jsou Vaše postoje a postupy /tedy každého jednotlivého zastupitele obce Seč, včetně starosty –, popř. i jeho rodinných příslušníků/, tak o to intenzivnější a samozřejmě i kritičtější, jsou pak i mé dopisy a o to větší ji šíří je pak i okruh jejich adresátů. A bude čím dál intenzivnější. kritičtější, i rozsáhlejší, pokud takové podivnosti, nesmyslnosti i nezákonnosti nejen neskončí, ale ani se nenapraví, i kdybych měl ve svém zoufalství, popř. i marnosti, či z Vaší byrokracie rozeslat např. tento můj dnešní dopis na všechny okolní obecní a městské úřady, /tedy rovněž správní orgány/ a požádal je, aby (str. 30).“

³ Srov. např. vyjádření správce obce Seč založené na listech číslo 171 až 174 spis zn. Na 1066/2014.

⁴ Např. z níže citovaného rozhodnutí obce Seč ze dne 20. 5. 2014, č. j. 77/2014, je patrné, že navrhovatel obci Seč v rozmezí 45 dnů zaslal celkem 12 žádostí o poskytnutí informací dle informačního zákona, které obsahovaly cca 146 konkrétních (různě administrativně náročných) požadavků.

⁵ Na tomto místě krajský soud v podrobnostech odkazuje na své rozhodnutí ze dne 5. 9. 2014, č. j. Na 1066/2014 – 162, jímž zamítl žalobcovy návrhy na ustanovení zástupce z řad advokátů pro sepis 40 žalob.

odkazuje na spis vedený zdejším soudem pod sp. zn. Na 1066/2014, zejména pak na vyjádření správce obce Seč založené na listech číslo 171 až 174 zmiňovaného spisu.

Jak plyne např. z podání žalobce ze dne 6. 1. 2015 adresovaného Ministerstvu vnitra ČR (listy číslo 93 až 94 soudního spisu zn. 52A 76/2014), žalobce ve svých „aktivitách“ na úseku přístupu k informacím hodlá pokračovat, když Ministerstvo vnitra ČR „varuje“ (viz post scriptum), že „...v opačném případě budou nově zvolení zastupitelé obce (míněno obce Seč /pozn. krajského soudu/), byt' zcela bez jejich vlastního zavinění, intenzivně a dlouhodobě vystaveni nadměrnému zatěžování /přitom v souladu se zákonem stanovenými/ řádnými a mimořádnými opravnými prostředky...“.

Obdobně „aktivně“ vystupoval a vystupuje žalobce i ve vztahu k žalovanému (viz vyjádření žalovaného na listech číslo 34 až 35 soudního spisu zn. 52A 76/2014), k městu Chocẽ (viz vyjádření města Chocẽ na listu číslo 15 soudního spisu zn. 52A 84/2014) či k Ministerstvu vnitra ČR (viz vyjádření Ministerstva vnitra na listech číslo 90 až 94 soudního spisu zn. 52A 76/2014). Např. v oblasti poskytování informací žalovaný zaslal žalobci v období od 1. 8. 2013 do 30. 9. 2014 celkem 51 samostatných písemností, mezi nimiž bylo - mimo jiné - 11 rozhodnutí o odvoláních žalobce na úseku informačního zákona a 11 rozhodnutí o stížnostech žalobce dle informačního zákona. Na tomto místě je třeba znovu zdůraznit, že podání žalobce jsou převážně velmi rozsáhlá a komplikovaná. Např. rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 22. 8. 2014, č. j. KrÚ 54790/2014, se týkalo 12 žádostí žalobce o poskytnutí informací, které dále obsahovaly celkem 146 různě administrativně náročných požadavků.

Výše popsané jednání žalobce proto nelze než označit jako systematické zneužívání práva na přístup k informacím. Krajský soud proto žalobce poučuje, že pokud v budoucnu obdrží další jeho návrhy, z nichž bude patrné, že jejich cílem není poskytnutí informace, ale vedení předmětného řízení (zatížení /šikana/ povinného subjektu či jiného orgánu veřejné moci), bez dalšího je a limine podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítne (shodně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 8As 78/2014 – 12), jelikož takový „výkon“ (resp. pseudovýkon) práva nepožívá právní ochrany (srov. § 8 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). Krajský soud na tomto místě zdůrazňuje, že takový postup představuje pouze materiální korektiv formálního pojmání práva na soudní ochranu v souladu s principem ekvity (spravedlnosti) a bude i nadále vyhrazen zcela výjimečným případům. Rozhodně nebude v budoucnu odmítat jakékoliv podání, jímž by se žalobce obracel na soud. Krajský soud bude dbát zvýšené opatrnosti a vždy se pečlivě seznámí se skutkovými i právními okolnostmi případu (stejně jako v ostatních věcech).

Pokud jde o nyní žalobou napadené rozhodnutí (které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně materiálně jeden celek), pak to krajský soud považuje za řádně odůvodněné a plně přezkoumatelné. Jeho obsah a forma odpovídá zákonu (viz § 67 a násl. zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále též „správní řád“, ve spojení s § 20 odst. 4 InfZ). Rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Ve výrokové části je uvedeno řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 (§ 68 odst. 2 správního řádu).

Ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu je dlouhodobě soudy i správními orgány vykládáno tak, že ve výrokové části správních rozhodnutí mají být především uvedeny právní normy, které zakládají oprávnění správního orgánu konkrétní věc rozhodnout. Naopak není nutno zásadně ve výrokové části vypisovat všechna ustanovení obecně závazných právních předpisů (procesních i hmotněprávních), která byla v průběhu řízení užita, neboť by to vedlo spíše k nepřehlednosti výrokové části rozhodnutí (obdobně srov. např. Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. II. aktualizované vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 609). Pokud by byl žalobcův požadavek na uvedení všech aplikovaných právních norem ve výrokové části individuálních správních aktů soudy a správní praxí akceptován, změnila by se výroková částí správního rozhodnutí – zejména v právně složitých případech – v nepřehledný výčet ustanovení obecně závazných právních předpisů.

V této souvislosti je třeba připomenout, že právo nikdy nemůže být interpretováno jen striktně či mechanicky, neboť takový přístup s sebou často nese důsledky zcela nepřijatelné. Právo ve společnosti neexistuje proto, aby absurdní důsledky legitimizovalo, ale proto, aby přinášelo racionální uspořádání vztahů mezi jednotlivci. **Jinak řečeno, právo je společenský normativní systém, jehož účelem je rozumné uspořádání vztahů mezi členy společnosti. Již z této základní funkce práva vyplývá, že řešení, která se požadavku rozumného uspořádání vztahů přičí, jsou nepřijatelná.** Soudy tedy jednoznačně přísluší, aby se zabýval otázkou, zda mechanická aplikace zákona a instrumentarii na jeho základě vytvořených nemůže přinést absurdní důsledky; v případě, že tomu tak je, je třeba, aby takovou interpretaci pomocí redukce ad absurdum odmítl a aby zvolil výklad, jenž bude v souladu se smyslem a účelem zákona a jenž bude racionální a spravedlivý (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2011, sp. zn. I. ÚS 1901/11).

Lze tedy uzavřít, že ve výrokové části žalovaného rozhodnutí byla uvedena všechna základní právní ustanovení, která byla v řízení užita, a nevznikají žádné pochybnosti o tom, v jaké věci, jakým způsobem a podle kterého ustanovení zákona žalovaný rozhodl. Z žaloby je navíc patrné, že tyto pochybnosti neměl a nemá ani žalobce.

I kdyby se však o porušení ustanovení v § 68 odst. 2 správního řádu jednalo, je třeba žalobci připomenout, že podle ustálené judikatury správních soudů může důvodně namítaná vada vést ke zrušení správního rozhodnutí jen v případě, že mohla mít vliv na zákonnost takového rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51, a ze dne 8. 2. 2007, č. j. 2 Afs 93/2006 - 75). Není totiž důvod rušit rozhodnutí v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 80/2010 - 49).

Pokud jde o odůvodnění žalovaného rozhodnutí, v odůvodnění jsou uvedeny důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, jakož i informace o tom, jak se žalovaný vypořádal s návrhy a námitkami žalobce a s jeho vyjádřeními. **Soud se s důvody, pro které žalovaný (v části) zamítl odvolání žalobce, plně ztotožňuje a odkazuje na ně.**

Ze správního spisu je též zřejmé, že správní orgány žalobci poskytly dostatečný prostor k uplatnění jeho procesních práv a nijak na nich žalobce nekrátily.

K základním žalobním námitkám je možno stručně uvést následující:**Ad I.**

Nejprve je třeba zdůraznit, že i kdyby došlo v řízení, z něhož žalované rozhodnutí vzešlo, k průtahům, neměla by tato skutečnost vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 6 Ads 50/2005 - 63), že průtahy řízení nepředstavují takovou vadu, která by odůvodňovala zrušení správního rozhodnutí vydaného po příslušných lhůtách.

V daném případě navíc žalovaný postupoval plynule, jisté prodlení bylo způsobeno samotným žalobcem, který uplatnil námitky podjatosti nejen vůči „řadovým“ pracovníkům příslušného odboru žalovaného, ale též proti jeho vedoucímu. O těchto námitkách muselo být v souladu se zákonem rozhodnuto, a proto nemohlo být (z povahy věci) rozhodnutí vydáno v zákonem stanovené (pořádkové) lhůtě. Na tomto místě krajský soud připomíná, že účastníkům řízení sice nemůže být vytýkáno uplatňování procesních prostředků, které jim k ochraně jejich práv poskytuje vnitrostátní právní řád, příslušný orgán veřejné moci (a v konečném výsledku stát) však nemůže být činěn odpovědným za průtahy, které v důsledku nutnosti vypořádat se s těmito návrhy vzniknou.⁶

Ad II.

Ve věci rozhodovaly nepodjaté úřední osoby. Dne 8. 7. 2014 bylo žalovanému doručeno podání žalobce, v němž namítal podjatost oprávněných úředních osob, včetně vedoucího odboru. V souladu s ust. § 14 odst. 2 správního řádu o námitce podjatosti podané vůči JUDr. XXX, MPA, vedoucímu odboru organizačního a právního a krajského živnostenského úřadu, musel rozhodovat ředitel krajského úřadu, což učinil dne 16. 7. 2014. Teprve poté, co toto rozhodnutí bylo doručeno žalobci, rozhodoval JUDr. XXX, MPA, o námitkách žalobce proti jemu podřízeným pracovníkům. Tato rozhodnutí hodnotí krajský soud jako přesvědčivá a řádně odůvodněná. Ostatně žalobce neuvedl nic, co by tato rozhodnutí a argumentaci v nich obsaženou zpochybnilo. Ze správního spisu je též zřejmé, že žalovaný řádně rozhodl o celém předmětu řízení, žádné jeho podání neignoroval.

Ad III.

Jak již bylo uvedeno výše, žalobou napadeným výrokem II žalovaného rozhodnutí bylo rozhodnuto takto: *„Odvolání se v části týkající se podžádosti č.j. Spr/671/2014 a podžádosti č.j. Spr/672/2014 bodu 4 a 6 z a m í t á a rozhodnutí Městského úřadu Choceň ze dne 5. 5. 2014 sp. zn. Spr/671/2013 JID: 4297/2014 se v těchto částech p o t v r z u j e .“*

Ze správního spisu je patrné, že povinnému subjektu (správnímu orgánu prvního stupně) byly dne 5. 2. 2014 doručeny dvě žádosti o poskytnutí informace.

Žádost ze dne 4. 2. 2014, č. j. Spr/671/2014, o poskytnutí:

⁶ Srov. právní názory Evropského soudu pro lidská práva vyjádřené v rozsudcích *Patta proti České republice* ze dne 18. dubna 2006 (bod 69), *Herbst a ostatní proti České republice* ze dne 12. dubna 2005 (bod 26) a *Dostál Vladimír proti České republice* ze dne 25. května 2004 (bod 220).

1. Kopie všech samostatných rozhodnutí, kterými starosta města Choceň jmenoval i odvolal jednotlivé členy komise města Choceň k projednávání přestupků, včetně jejího předsedy, a to pro období od 1. 11. 2011 až do dne vyřízení této žádosti.
2. Kopie všech pracovních neschopenek tajemníka přestupkové komise od 1. 7. 2011 do 31. 5. 2013.
3. Kopie všech sběrných archů spisů předmětných přestupků, do kterých byl založen spis žalobce ze dne 16. 11. 2013 (12 listů) jako stanovisko žalobce.
4. V případě, že v souvislosti s poskytováním požadovaných informací bude povinný subjekt požadovat přiměřenou úhradu, tak žalobce žádal kopii platného sazebníku úhrad za poskytování informací.

Žádost ze dne 5. 2. 2014, č. j. Spr/672/2014, o poskytnutí:

1. Informace o postupu, který musí povinný subjekt dodržovat při vyřízení všech žádostí, návrhů i jiných dožádání občanů, a to včetně příslušných lhůt, které je třeba dodržovat.
2. Kopie přehledu nejdůležitějších předpisů, podle nichž povinný subjekt zejména jedná a rozhoduje, které stanovují právo žádat informace a povinnost poskytovat informace atd.
3. Kopie výroční zprávy za předcházející kalendářní rok o své činnosti v oblasti poskytování informací, a to v rozsahu, jak je uvedeno v § 18 InfZ.
4. Kopii písemnosti či závazného právního předpisu povinného subjektu, který stanovuje postup při projednávání přestupků, a to od jejich přijetí, resp. od jejich oznámení.
5. Kopii všech písemností, které vyplývají z dopisů žalobci zaslaných starostou města Choceň č. j. Org/1583/2013 a č. j. Org/2134/2013, Org/2344, Org/2345/2013, Org/2136/2013, Org/2159/2013 ze dne 7. 5. 2013 a zejména pak především z dopisu žalobci zaslanému JUDr. XXX, MPA, vedoucím odboru organizačního a právního a krajského živnostenského úřadu (č. j. 35459/OOPKŽÚ z 28. 5. 2013).
6. V případě, že v souvislosti s poskytováním požadovaných informací bude povinný subjekt požadovat přiměřenou úhradu, tak žalobce žádal kopii platného sazebníku úhrad za poskytování informací.

K žádosti č. j. Spr/671/2014:

K bodu 1: Požadovaná informace byla žalobci poskytnuta a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalovaného se jejího poskytnutí netýkalo.

K bodu 2: Poskytnutí těchto informací bylo správně odmítnuto z důvodu ochrany osobních údajů (§ 8a InfZ), neboť údaje obsažené v tzv. neschopenkách jsou osobními údaji, které lze poskytnout žadateli pouze se souhlasem subjektu údajů.

K bodu 3: Povinný subjekt (správní orgán prvního stupně) informaci neposkytl, neboť požadovaný dopis nebyl založen do žádného přestupkového spisu – tudíž požadovaná informace neexistuje (lze aplikovat § 2 odst. 4 InfZ). Takový postup odpovídá zákonu.

K bodu 4: Povinný subjekt (správní orgán prvního stupně) úhradu nepožadoval, sazebník neměl, proto jej logicky žalobci neposkytl. Takový postup opět odpovídá zákonu.

K žádosti č. j. Spr/672/2014:

K bodu 4: Jediným takovým předpisem byl jednací řád přestupkové komise, který již byl žalobci poskytnut. Jiný speciální předpis města Choceň dle povinného subjektu neexistoval. Povinný subjekt (správní orgán prvního stupně) tedy zcela v souladu se zákonem odmítl poskytnutí informace z důvodu její neexistence.

K bodu 6: Povinný subjekt (správní orgán prvního stupně) úhradu za poskytování informací nepožadoval, sazebník neměl, proto jej logicky žalobci neposkytl. Takový postup opět odpovídá zákonu.

III.

Závěr a náklady řízení

Lze tedy uzavřít, že ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, a proto krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když zákonem (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) stanovené podmínky pro takový postup byly splněny (list číslo 55 soudního spisu ve spojení s lisem číslo 78 soudního spisu).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), úspěšnému žalovanému žádné náklady na rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 13. února 2015

Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová